

[Bjørn Elmquist]

kunne godt forestille sig, at lande som Norge og Sverige, Østrig, Schweiz, Portugal og Spanien, som endnu er uden for EF, var bange for, at man hermed skulle prøve på at tage det kulturelle ud af Europarådets samarbejdssammenhæng og lægge det over i EF. Men den bekymring har jeg ikke mødt hos nogen af disse landes repræsentanter.

Om økonomien kan jeg kun tilslutte mig det, som fru Elisabeth Krog sagde for et øjeblik siden. Der ser ikke ud til at være længelevende og større økonomiske forpligtelser for Danmark på grund af en sådan ratifikation. Derfor kan vi også fra mit partis side tilslutte os den.

Gade (SF):

Jeg blev lidt i tvivl om, hvorvidt det var en repræsentant for Europabevægelsen eller en repræsentant for partiet venstre, der talte her. »Vi fra den danske Europabevægelse«, kunne jeg forstå der blev talt fra.

Fra EF er vi ude for et stadigt pres fra unionstilhængere om at inddrage kulturpolitik. Man behøver ikke kun at gå til taler af disse flommeeuropæere for at finde målsætninger som den europæiske identitet og nødvendigheden af at styrke den såkaldte fællesskabsfølelse. I Genscher-Colombo-planen, den højtidelige erklæring om en europæisk union, hedder det f.eks., at stats- og regeringscheferne bekræfter deres tilsagn om at arbejde henimod en stadig snævrere sammenslutning mellem Det europæiske Fællesskabs befolkninger og medlemsstater på grundlag af bevidstheden om en fælles skæbne og af ønsket om at bekræfte den europæiske identitet. Denne såkaldte europæiske identitet støtter EF så på forskellig vis, f.eks. ved udstillinger, legater, EF-mindesmærker samt en stadig stigende række uddannelsesbevillinger. Efter aftalen i juni 1982 mellem Råd, Parlament og Kommission kan en række sager endog nu tages på EFs budget uden at blive behandlet på, hvad man kunne kalde en ordinær facon. Det vil altså sige en reel undergravning af de gældende principper for budgettets gennemførelse. Det er i den sammenhæng, vi skal se dette forslag om at ratificere oprettelsen af Europafonden. Formelt er fonden ikke en EF-fond, men hvis vi kigger lidt nærmere på den, er formålet at øge forståelsen mellem befolkningerne i Det eu-

ropæiske økonomiske Fællesskab, at fremme den europæiske tanke og at oplyse om enhedsbestræbelser. Ja men det er da vistnok enhedsbestræbelser, det er da vistnok unionsplaner. Det kunne være interessant at høre hr. Hans Hækkerups mening om, hvorvidt det betyder, at fonden nu skal oplyse om Spinelliplanen, om det er det, vi skal bruge disse penge til. Sådan læser jeg det, der står i traktaten. Fremme af kulturelt samarbejde ved at præsentere Fællesskabets identitet på en lettilgængelig måde, er det det, socialdemokraterne har tænkt sig at støtte? Traktaten er underskrevet på Det europæiske Råds møde, fonden finansieres gennem bidrag fra EF, finanskontrollen udføres af EFs revisionsret, og i det forberedende udvalg har Kommissionen en repræsentant. Det er planen, at styrelsesrådet også skal sammensættes af repræsentanter udpeget af EF. Som den smukke rosin i denne europæiske pølsesnaksende skal indtægterne og udgifterne – og jeg citerer fra artikel 18 – »udtrykkes i ECU«. Det har nok været vigtigt for dem, der skrev denne traktat, at man her kunne præcisere, at indtægter og udgifter skulle udtrykkes i ECU. Selvfølgelig er der tale om en fond, som vil tage sig af kulturpolitik tæt knyttet til EF-samarbejdet.

Jeg vil ikke stille spørgsmål til de borgerlige partier eller til udenrigsministeren, for han er medlem af et parti, som er unionsglad, hvad hans partis repræsentanter jo har vist ved deres afstemninger i Europaparlamentet. Men jeg vil stille et spørgsmål til socialdemokratiet og til de radikale. Hvordan harmonerer dette f.eks. med socialdemokratiets EF-valgprogram om, at man ikke ønsker kulturpolitisk og uddannelsespolitisk samarbejde? Hvordan harmonerer dette med, at man tilslutter sig ratificeringen af denne Europafond? Jeg vil spørge de radikale, om de virkelig vil medvirke til dette stykke EF-kulturpolitik, som indgår i de planer, som disse mennesker med det gale unionsblik har udtænkt.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg synes blot, jeg skylder hr. Gade den forklarende bemærkning, at i Europabevægelsen er der ingen, der har ambitiøse planer om at præsentere sig til noget valg, hverken